

Er was eens een puppy

Lizzie Shane bij Boekerij:

Kerstmis met een staartje

Er was eens een puppy

Lizzie Shane

Er was eens een puppy

Een hond adopteren was misschien niet Connors beste beslissing, maar het kan hem wel de liefde van zijn leven opleveren!

ISBN 978-90-225-9464-3
ISBN 978-94-023-1801-2 (e-book)
NUR 302 / 343

Oorspronkelijke titel: *Once Upon a Puppy*
Vertaling: Valérie Janssen
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 Lizzie Shane
© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze vertaling is tot stand gekomen in samenwerking met Grand Central Publishing, New York, New York, vs. Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Kali, die een backpackvakantie door Europa met mij heeft overleefd toen we irritante tieners waren. Voor Leigh, met wie ik een paar van mijn mooiste avonturen in Azië heb beleefd. En voor de keurige meneer die we in Vietnam tegenkwamen en die ons het uitstekende advies gaf om de dag te plukken.

Omdat je nu eenmaal niet een deel van je leven op een spaarrekening kunt zetten voor later.

1

Achteraf gezien was de Ierse wolfshondkruising van ruim zestig kilo misschien niet zijn beste impulsaankoop geweest, gaf Connor Wyeth in gedachten toe toen hij thuis uit zijn werk-kamer kwam en de gesloopte resten van zijn bank van zesduizend dollar in het oog kreeg.

Nu deed hij niet vaak impulsaankopen. Eigenlijk nooit.

Connor plande alles altijd zorgvuldig. Zelfs Maximus, de dader in hondengedaante die er verantwoordelijk voor was dat de enorme bank de halve woonkamer door was gesleept en dat de kussens waren opengescheurd zodat de hele kamer bedekt was met witte pluisjes, was onderdeel geweest van een plan.

Het was alleen geen bijzonder goed doordacht plan geweest.

De grote goeiige sul dartelde onbesuisd heen en weer tussen de voordeur en de plaats delict in de woonkamer, en zijn bulderende geblaf weerkaatste tegen het hoge plafond. Toen hij Connor in de gaten kreeg, kwam hij glibberend tot stilstand op de glimmend geboende hardhouten vloer en sprintte hij terug naar de voordeur. Maximus blafte opnieuw door het raam naast de glanzende donkere houten deur naar degene die erachter stond en wierp over zijn ruig behaarde schouder een blik op Connor. Max' bek hing open en zijn tong bungelde aan de zijkant naar buiten in zijn gebruikelijke hondengrijns die zo veel zei als: 'Kom nou, je mist alle pret.'

Connor bedacht voor de zoveelste keer dat hij er als honden-eigenaar totaal niets van bakte.

Aangezien hij Maximus naar eigen zeggen als waakhond en alarmsysteem had geadopteerd om te voorkomen dat zijn vrienden te pas en te onpas zijn huis binnenkwamen, had de trainer hem verteld dat hij Max moest prijzen wanneer hij tegen ongewenste indringers blafte. Verder hoorde Connor Max bestraffend toe te spreken als hij dingen deed zoals het meubilair in sloophout veranderen, maar hem nu bestraffend toespreken had helemaal geen zin meer – eigenlijk leek het sowieso nooit zin te hebben – dus Connor berustte in het verlies van zijn bank en liep naar de deur om open te doen.

Hij haakte een vinger achter Max' halsband om hem eraan te herinneren dat hij zijn poten niet tegen de schouders van gasten mocht zetten en hen niet in hun gezicht mocht likken, en trok de deur open.

'Aan de deur wordt niet gekocht,' bromde Connor tegen een van zijn drie oudste vrienden, die met een uitpuilende tas en een verzameling tuinborden in zijn armen voor de deur stond. De borden hingen scheef, maar de blokletters die erop stonden, waren duidelijk te lezen. STEM OP BENJAMIN WEST. DE JUISTE BURGEMEESTER VOOR PINE HOLLOW.

De borden vormden een mooi excuus, maar ze wisten allebei dat Ben niet was gekomen vanwege de op handen zijnde verkiezing. Vandaag niet.

Connor keek hem chagrijnig aan, maar Ben wurmde zich onverschrokken langs hem heen naar binnen. 'Ik heb je lunch meegebracht.'

'En tuinborden.'

Connor deed de deur dicht en liet de hond los. Max stoof meteen op Ben af en snuffelde gretig aan de tas in zijn armen. De tas zakte langzaam omlaag in de richting van zijn hoopvolle kaken en Connor nam het eten haastig over, zodat Ben de kans kreeg

om zijn schoenen uit te schoppen en de tuinborden tegen het raam te zetten.

‘Ik wil die dingen niet in mijn tuin,’ waarschuwde Connor hem. ‘Ik heb nog niet besloten op wie ik ga stemmen.’

Ben ging niet op de leugen in. Hij nam de tas weer over en liep naar de keuken. ‘Tandy Watts heeft een spandoek op haar veranda gehangen. Je kunt dat ding vanuit de ruimte zien.’

Normaal gesproken zou Connor Ben het vuur na aan de schenen hebben gelegd, want waar had je anders vrienden voor? Maar vanwege de onzekere klank in de stem van zijn vriend probeerde hij hem nu juist gerust te stellen. ‘Niemand gaat op Tandy Watts stemmen. Ze heeft zich alleen kandidaat gesteld omdat ze jullie zoneringsbesluit van vorig jaar wil terugdraaien, omdat dat in haar nadeel uitviel. Jij hebt ervaring opgedaan in de gemeenteraad en je hebt Delia’s steun. Maak je toch niet zo druk.’

‘Ik weet echt niet meer waarom ik burgemeester wilde worden,’ mopperde Ben. Hij was inmiddels bij de keuken aangekomen en bleef abrupt staan om langs het kookeiland naar de dikke laag pluis in de woonkamer te staren. ‘Ben je de boel opnieuw aan het inrichten?’

Connor stelde zich tussen Ben en de aanblik van de rommel op, en wenste voor de zoveelste keer sinds hij het enorme huis met de open woonruimte had gekocht dat het iets minder enorm en open was. ‘Terwijl ik zat te werken, heeft Max zich op de bank uitgeleefd. Ik heb nog geen tijd gehad om het op te ruimen.’

De hond koos uitgerekend dat moment uit om dwars door het huis te racen, langs hen heen te sprinten en op de bank te duiken, die zwalkend over de hardhouten vloer gleeed, regelrecht op de heel breekbare glazen salontafel af. In plaats van om te vallen en in honderden stukjes uiteen te spatten, gleeed de salontafel gelukkig ook weg. Maximus zwiepte triomfantelijk een sierkussen de lucht in.

‘Max!’ Connor probeerde de toon na te bootsen die de trainer ook gebruikte, de toon die ervoor zorgde dat alle honden in de

klas kaarsrecht gingen zitten. Maximus hief met een ruk zijn kop op en draaide zijn snoet in de richting van Connors stem. Hij ging rechtop op de bank staan, met zijn oren naar voren gericht en zijn kaken ontspannen geopend in die maffe hondengrijs van hem.

‘Eraf!’ zei Connor gebiedend.

De hond hield zijn kop schuin en keek hem met een vragende blik aan.

‘Eraf!’ herhaalde Connor. Hij probeerde Max van de bank trekken, maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. De hond in kwestie woog namelijk bijna net zo veel als een volwassen mens en likte enthousiast elk stukje van Connors gezicht waar hij bij kon.

Uiteindelijk tilde hij de hond op en zette hij hem op de vloer met een laatste ferm gebod: ‘Eraf.’

Max ging intussen vrolijk door met likken.

‘Heb je wel eens overwogen om hem echt te trainen?’ vroeg Ben, die het eten in de keuken had neergezet en nu aan kwam slenteren om het schouwspel gade te slaan.

‘Dat doe ik al,’ snauwde Connor zo scherp dat Max met trillende oren halverwege een lik abrupt ophield.

‘Hm.’ Ben sloeg zijn armen over elkaar. ‘Je snapt toch hoop ik wel dat je bij de lessen aanwezig moet zijn, omdat ze anders geen enkel effect hebben? Nu weet ik wel dat Ally er geen enkel probleem mee heeft om je geld aan te nemen, maar toch.’

Bens vriendin Ally runde de hondenopvang waar de gehoorzaamheidstraining werd gegeven, met speciale korting voor iedereen die een hond van Furry Friends had geadopteerd. De training die Connor elke maandag had willen bijwonen. Totdat hij het zoals gewoonlijk te druk kreeg met zijn werk.

‘Ik ben vergeten de data in mijn agenda te zetten.’

Ben snoof spottend. ‘Jij vergeet nooit iets.’

‘Oké.’ Het was verschrikkelijk irritant dat zijn vrienden hem zo goed kenden. ‘Ik heb het druk gehad.’

‘Je hebt het altijd druk. Ik ben kortgeleden zelf tot de ontdekking gekomen dat je best een sociaal leven kunt hebben, ook al heb je het druk. Het is een fascinerende openbaring. Dat zou jij ook eens moeten proberen.’

‘Een openbaring krijgen?’ vroeg Connor sarcastisch.

‘Een sociaal leven hebben.’

‘Er is niets mis met mijn leven,’ bromde hij. Hij keek naar Maximus in plaats van naar Ben, want als hun blikken elkaar ontmoetten, zouden ze de leugen geen van beiden aan zich voorbij kunnen laten gaan.

Er was van alles mis met zijn leven. Zeker vandaag. Hij wilde er alleen niet over praten.

Niet met Levi, die ’s ochtends was aangewipt omdat hij ‘toevallig’ in de buurt was. Niet met zijn moeder, die hem die dag al drie keer had gebeld met verzinsels waarover ze per se zijn mening wilde weten. Niet met Mac, die ongetwijfeld zijn gezicht zou laten zien zodra het ’s middags rustig werd in zijn eetcafé.

En al helemaal niet met Ben.

Ben bevond zich in de akelig zelfgenoegzame fase van verliefdheid waarin hij slechts de fijne kanten van een relatie zag. Hij ontwikkelde strategisch geheugenverlies zodra het aankwam op de vreselijke berg ellende die over je werd uitgestort wanneer het allemaal in duigen viel.

Wanneer je thuiskwam en verwachtte daar je verloofde aan te treffen, maar in plaats daarvan een memostickertje vond.

Maximus hapte naar een stukje pluus dat door de lucht zweefde. Connor focuste zich op de hond en de welkome afleiding van zijn zwartgallige gedachten. ‘Dit is allemaal jouw schuld,’ beet hij Ben toe. Hij rechtte zijn rug, en liep terug naar de keuken en de beloofde lunch. ‘Jij bent degene die vond dat ik een hond nodig had.’

‘Dat was ook zo.’

Het was afschuwelijk om toe te geven, maar Ben had wel gelijk. Op de dag af één jaar geleden was Connor zich steeds meer

gaan afzonderen. Hij had zich in zijn eigen hoofd teruggetrokken en zich op zijn werk gestort met wat misschien een tamelijk ongezonde obsessie kon worden genoemd.

Maximus was de remedie geweest.

Connor kon niet langer elke dag tot één uur 's nachts doorwerken nu hij een hond had die hij moest voeden en uitlaten, ook al hield uitlaten in dit geval meestal in dat hij door Max door de wijk werd gesleurd. Het bakbeest was als puppy niet getraind en was inmiddels een volgroeide sloopkogel die overliep van liefde.

Connor zou hem voor geen goud meer kwijt willen.

Ben pakte de bakjes van The Cup uit. Connor deed intussen zijn best om zich niet af te vragen of hij misschien het onderwerp van gesprek was geweest terwijl Mac de bestelling inpakte. Het restaurant was een populaire halte in het roddelcircuit van Pine Hollow. Het was waarschijnlijk zinloos om te hopen dat niet het hele stadje wist wat voor dag het was. 1 februari.

Het zou fijn zijn geweest als Connor het jubileum van zijn publieke vernedering had kunnen negeren zonder er een woord aan vuil te maken, maar zo zat het leven in een klein stadje nu eenmaal niet in elkaar.

Hij wist dat de inwoners hem steunden, maar hun medeleven was als bijtend zuur op zijn huid.

'Je zou er echt goed aan doen om naar die lessen te komen,' merkte Ben op, terwijl hij Connors vaste bestelling over het kookeiland naar hem toe schoof. Ze vielen allebei op hun eten aan. 'Zelfs Partridge maakt vorderingen, en hij is bepaald geen snelle leerling.'

Ben en Astrid, zijn nichtje dat hij in huis had genomen, hadden de kwijlgrage bulldog geadopteerd rond dezelfde tijd dat Connor zich over Maximus ontfermde.

'Partridge heeft Astrid,' sputterde Connor tegen vanwege de oneerlijke vergelijking. 'Zij zou het liefst elke seconde van elke dag met hem trainen, als ze daar de kans voor kreeg.'

'Klopt. En ik steun haar volledig in haar obsessie. Als ze met

Partridge bezig is, laat ze tenminste geen onsubtiele hints vallen dat ik Ally ten huwelijk moet vragen.'

Connor schrok van zijn woorden en hief met een ruk zijn hoofd op. 'Nu al?'

Ze waren nog geen twee maanden aan het daten. Het was krankzinnig om het nu al over trouwen te hebben. Maar ja, hij had zelf drie jaar met Monica gedatet en was nog eens twee jaar met haar verloofd geweest voordat ze dertien dagen voor de bruiloft tot de conclusie kwam dat ze haar leven toch niet met hem wilde delen.

Misschien was het juist wel slim om snel te werk te gaan. Om je vast te leggen voordat je tijd had gehad om aan het twijfelen te slaan.

Ben wierp een blik op Connors gezicht en vloekte binnensmonds. 'Sorry. Ik had er vandaag niet over moeten beginnen. Ik dacht niet na.'

Daar had je het dus. Vandaag. Het jubileum. Ben was meestal niet zo recht voor zijn raap. Het afgelopen jaar hadden ze Zij Die Niet Genoemd Mocht Worden nadrukkelijk vermeden.

Connor slalomde vastberaden om het onderwerp heen. 'Ga je die tuinborden verspreid door de stad plaatsen of is het de bedoeling dat ik ze alle drie in mijn voortuin zet?'

Ben nam hem onderzoekend op en accepteerde toen dat het gespreksonderwerp was veranderd. 'Je hebt een gigantische voortuin.'

'Ja, maar drie lijkt me wel een beetje overdreven, vind je zelf ook niet? Ik weet niet eens of ik je wel wil steunen. Er zijn grenzen aan een dertig jaar oude vriendschap.'

'Een bord voor elke tien jaar. Zo onredelijk is dat niet.' Op Bens mobieltje ging een alarm af. Hij zette het uit en liet zich van de kruk bij het kookeiland glijden. 'Ik moet weer aan het werk. Zie ik je vanavond bij Furry Friends?'

'Ja, natuurlijk. Ik mis de lessen heus niet met opzet.' Niet helemaal. 'Ik heb het echt verschrikkelijk druk.'

Ben liep naar de voordeur en Connor liep met hem mee. Maximus lag ronkend te snurken in de woonkamer.

‘Hoe staat het met het partnerschap?’

‘Het is nog te vroeg om er al iets over te kunnen zeggen.’

‘Succes.’ Ben trok zijn schoenen aan, maar aarzelde nog even. Connor weerstond de neiging om hem letterlijk de deur uit te duwen voordat hij over het jubileum kon beginnen.

Gelukkig vertrok Ben zonder verdere bezorgde blikken. Connor deed de deur achter hem dicht en vroeg zich af of hij Macs onvermijdelijke bezoekje op een of andere manier kon tegenhouden. Mac was iemand die er geen doekjes om zou winden en hem op de man af zou vragen hoe hij zich voelde.

Zijn vrienden en familie hielden hem allemaal in de gaten, maar het ging prima met hem. Nou ja, misschien niet prima, maar wel steeds beter.

Hij had tegenwoordig een plan.

Het plan was de reden dat hij Max in huis had gehaald. Het was de reden dat hij partner zou worden. En het plan zou er ook voor zorgen dat hij het leven zou leiden dat hij eigenlijk al hoorde te leiden. Met de ideale baan. Het ideale huis. Het ideale gezin.

Het huis had hij al. De baan kon hem bijna niet meer ontgaan, aangezien hij het afgelopen jaar veel meer uren had gemaakt dan alle andere advocaten bij hem op kantoor. En het gezin zou vanzelf volgen zodra hij iets meer tijd had om de ware te zoeken. Een vrouw die alles op waarde wist te schatten wat hij te bieden had: stabiliteit, loyaliteit, betrouwbaarheid. Een vrouw die niet zou beweren dat ze die dingen ook wilde, om er vervolgens twee weken voor de huwelijksplechtigheid vandoor te gaan naar India. Een vrouw die bleef.

Het was niet Connors bedoeling geweest om een relatie zo lang uit de weg te gaan. Voordat hij begon te daten had hij een aantal opeenvolgende vaste vriendinnen gehad. Zijn vriendin op de middelbare school, met wie hij het op vriendschappelijke wijze had uitgemaakt toen hij naar Yale ging. Zijn vriendin tijdens

zijn bacheloropleiding, die het op vriendschappelijke wijze met hem had uitgemaakt toen ze een masterstudie rechten aan tegenovergestelde kanten van het land zouden gaan volgen. Zijn vriendin tijdens de masterstudie, van wie hij op vriendschappelijke wijze afscheid had genomen toen ze in DC wilde blijven om als juridisch medewerker aan de slag te gaan voor een rechter van het gerechtshof en hij terug wilde naar Vermont om zich te specialiseren in ondernemingsrecht en om een gezin te stichten.

En Monica.

Het viel niet mee om het feit dat zijn verloofde hem twee weken voor hun bruiloft via een memostickertje had gedumpt als vriendschappelijk te omschrijven.

Dus ja, hij was waarschijnlijk een beetje verbitterd geweest, een beetje kwaad. Misschien had hij zich iets te obsessief op zijn werk gestort en had hij de vrouwelijke helft van de bevolking iets hartgrondiger vervloekt dan de dames vermoedelijk verdienden. En misschien was hij vrouwen inderdaad uit de weg gegaan, met uitzondering van een sporadisch afspraakje via Tinder wanneer hij voor zaken in New York moest zijn. Maar die afspraken waren altijd oppervlakkig geweest, zonder verwachtingen. Dat lag nu allemaal achter hem. Dit jaar zou hij helemaal opnieuw beginnen. Dankzij het plan.

Connor wilde niets liever dan weer aan het werk gaan, maar hij wist dat de bende in de woonkamer hem in gedachten zou blijven afleiden tot hij alles had opgeruimd, dus zette hij zich aan het pluizige mijnenveld dat ooit zijn woonkamer was geweest. Toen hij de bank terug op zijn plek schoof, werd Maximus luid snuivend wakker. Hij trippelde naar Connor toe om hem te 'helpen', met zijn voorpoten op de bank en zijn kaken opengesperd in de blije grijns van trouwe viervoeter.

'Vind je dit soms grappig?' Connor nam de enorme hondenkop tussen zijn handen en streek zijn oren. De hond leunde knorrend van genot tegen zijn handen en staarde hem met zijn gevoelvolle zwarte ogen aan. Connor herhaalde wat hij in de vijf

weken dat hij nu hondenbezitter was al minstens vijfhonderd keer had gezegd. ‘Je mag niet op de meubels komen.’

Of op het aanrecht. Of op het dak van mijn auto.

Maar hoe moest hij Max dat nou duidelijk maken als hij niet eens sterk genoeg was om hem eraf te trekken?

‘Vanavond gaan we naar de gehoorzaamheidstraining,’ zei hij tegen Max. ‘Ook al zal iedereen me daar meewarig aankijken.’

Hij duwde Max’ massieve lijf opzij en veegde de laag pluis van de bank. Van dichtbij bleek de bank Maximus’ speelse behandeling grotendeels te hebben overleefd. Er was slechts één sierkussen gesneuveld en de vulling daarvan had zich over de hardhouten vloer verspreid.

Aangezien het kussen Monica’s inbreng was geweest, had Max hem eigenlijk een gunst bewezen.

Connor aaide over Max’ kop. ‘Brave hond. Doe dat nooit meer.’ Zijn mobieltje ging over.

Connor greep Max vast bij zijn halsband, leidde hem naar de werkkamer en deed de deur dicht, zodat hij tijdens het werken een oogje op hem kon houden. Zo begon het elke dag, maar Connor had de gewoonte om zo volledig op te gaan in wat hij aan het doen was dat hij automatisch de deur voor de hond opendeed als Max aan de deur krabde om naar buiten te worden gelaten. Hij beseftte niet eens dat hij dat had gedaan tot hij een klap hoorde in de keuken. Of de woonkamer. Of de badkamer.

Toen hij de naam van zijn mentor op het schermje van zijn telefoon zag staan, tikte hij haastig op het mobieltje om het gesprek door te verbinden naar zijn bluetooth voordat de voice-mail kon aanspringen. ‘Davis, hoe gaat het?’

De partner die Connor bij Sterling, Tavish & Karlson onder zijn hoede had genomen schraapte luid zijn keel, een gekunsteld geluid dat Connor als voorbode van slecht nieuws had leren interpreteren. Hij zocht met een hand steun bij zijn bureau en Max keek met een bezorgde blik in zijn vochtige ogen vanuit zijn mand naar hem op.

‘Connor. Ik heb net het contract van Johnson bekeken en ik wilde je even zeggen dat het hele kantoor ontzettend tevreden is over je werk.’

Connor fronste zijn wenkbrauwen. Davis Aquino belde hem nooit op om hem een complimentje te geven. Daar had niemand tijd voor. ‘Je belt me vast niet om me te vertellen dat ik goed werk heb geleverd.’

Opnieuw dat schrapende keelgeluid, gevolgd door een diepe zucht. ‘Moet je horen, Connor. Je bent ons werkpaard. Iedereen weet dat je ontzettend veel voor het bedrijf doet en ik weet dat je hoopt dat je dit jaar partner zult worden...’

Shit. Shit shit shit. ‘En?’

‘We willen je niet kwijt. Je bent een ongelooflijk waardevolle advocaat, maar op dit moment neigen de senior partners toch naar iemand anders.’

‘Neem je me nou in de zeik?’ Zijn reactie floepte ongefilterd uit zijn mond, want dit was Davis en niet een van de andere partners. ‘Wie doet er volgens hen dan meer voor het bedrijf dan ik?’

‘Niemand werkt zo hard als jij, maar voor sommige partners is dat juist een van de grootste zorgen: dat je straks tegen een burnout aanloopt. Dat je werk en je privéleven niet in balans zijn, dat je geen ontspanningsmechanisme hebt en dat je op je vijfendertigste helemaal op zult zijn.’

‘Ik heb geen ontspanningsmechanisme nodig,’ zei Connor, die zijn best deed om niet nijdig te klinken. ‘Met mij gaat het prima.’

‘Mooi,’ antwoordde Davis. ‘Dat is heel mooi. Maar er zijn nog meer redenen voor bezorgdheid.’

Connor dwong zichzelf om rustig adem te halen. Hij had dit advocatenkantoor met zorg uitgekozen. Het was een bedrijf waar hij hogerop kon komen. Hij was jarenlang een ideale medewerker geweest en nu waren er opeens redenen voor bezorgdheid? ‘Wat dan?’

‘Partners zijn niet alleen werkpaarden. Ze zijn ook het visitekaartje van ons bedrijf. Ze zijn toonaangevend op kantoor en in de maatschappij. Er is een sociaal aspect aan verbonden en aangezien jij meestal thuis werkt...’

‘We waren het erover eens dat dit een logische keuze was. Ik kan gemakkelijk op afstand werken en op die manier wordt er minder tijd verspild aan onnodig op en neer reizen.’ Het kantoor stond in Burlington, maar omdat veel van hun klanten ook zakeneden in New York, stond Connor in beide staten als advocaat geregistreerd. Hij sprak zo zelden met cliënten af op kantoor dat Davis hem zelfs had aangemoedigd om thuis te werken.

‘Dat klopt, maar er is ook iets te zeggen voor zichtbaarheid.’

‘Dan kom ik wel op kantoor werken.’ Hij zou iemand moeten zoeken om op Max te passen. Misschien wist Ally wel iemand.

‘Het gaat er niet alleen om dat je vaker op kantoor bent. Het gaat ook om onze bedrijfsevenementen. Je weet dat STK trots is op onze maatschappelijke betrokkenheid, onze inzet voor goede doelen, en jij hebt je het afgelopen jaar zelden of nooit bij een van onze benefieten laten zien.’

Sinds de dag dat zijn perfecte leven aan diggelen was gevallen. Sinds hij niet langer de perfecte vrouw naast zich had en iemand was geworden die door iedereen met medeleven werd bekeken. Iemand aan wie iedereen vroeg of hij het nog een beetje volhield. De bedrijfsevenementen waren van een kameraadschappelijk uitje veranderd in een kwelling. ‘Ik ben me ervan bewust dat ik niet echt actief ben geweest, maar ik heb me voorgenomen om mijn leven te beteren.’

‘Luister, Connor, ik vind je een kei. Ik zou jou altijd en overal boven alle anderen verkiezen, maar ik ben niet degene die dit beslist. Met name Brent en Lila zoeken iets anders. Ik vond dat je dat moest te weten. Ik wil niet dat je erdoor wordt overvallen. Je bent nog steeds heel waardevol voor STK.’

Er welde bijtend maagzuur op in Connors keel. ‘Is er nog iets aan te doen? Of is het een uitgemaakte zaak?’

‘Nog niet,’ antwoordde Davis geruststellend. ‘Ze hebben de knoop nog niet officieel doorgehakt, maar er staat je een zware strijd te wachten. Misschien is het niet eens het ergste op de wereld als je een ander pad bewandelt. We willen je graag tevreden houden. Je kunt het bij ons als advocaat ver schoppen. Niet iedereen hoeft partner te worden.’

Maar dat was wel het plan.

Dat was waar hij het afgelopen jaar naartoe had gewerkt. Eigenlijk zijn hele leven al, maar na Monica’s vertrek was het een allesverslindende obsessie geworden en kennelijk had ze zijn beste kans om partner te worden ook meegenomen toen ze vertrok.

Als ze was gebleven, zou hij met zijn vrouw aan zijn zij alle benefietavonden hebben bezocht. Dan zou ze nu waarschijnlijk in verwachting zijn van hun eerste kind, het tastbare bewijs dat zijn werk en privéleven in balans waren. Hij zou zich samen met collega’s beklagen over het huwelijksleven en het aanstaande vaderschap. Hij zou de nieuwe advocaten beter hebben leren kennen en zijn leiderschapskwaliteiten hebben getoond. Zijn leven zou precies zijn geweest zoals het hoorde te zijn, in plaats van...

Hij liet zijn blik door zijn werkkamer glijden. *Alleen maar werk en geen sociaal leven.* Max stond op uit zijn mand, sjokte naar hem toe en legde zijn enorme kop naast Connors hand op het bureau. Connor streelde afwezig over de ruig behaarde kop en krabbelde met zijn duim tussen de oren.

‘Connor?’ Davis’ stem klonk krakend door het oordopje.

‘Ja. Bedankt voor de waarschuwing. Ik heb heel wat om over na te denken.’

‘Je bent echt een bijzonder gewaardeerd medewerker,’ zei Davis, en Connor hoorde de invloed van zijn managementcursussen terug in zijn woorden.

Geef medewerkers het gevoel dat hun talent en hun bijdragen worden gewaardeerd en op waarde worden geschat.

Dat gevoel had hij ook heus wel, maar hij wilde meer. Hij wilde een aandeel in het bedrijf. Hij wilde partner worden. De zekerheid dat hij niet zomaar een medewerker was. Dat hij een stukje van het bedrijf bezat. Dat wilde hij verdorie al sinds zijn negende.

Hij weigerde dat nu op te geven.

Nadat ze een paar minuten hadden gesproken over het werk dat hij voor een andere cliënt deed, nam Connor afscheid van Davis. Hij herinnerde zich het gesprek na afloop nauwelijks, want zijn gedachten werden volledig opgeslokt door het nieuws over het partnerschap, dat als een donderslag bij heldere hemel was gekomen.

Hij wist dat het nooit een zekerheid was geweest. Er waren altijd meer advocaten die stredden om een plek als partner dan er plekken beschikbaar waren, maar hij had veel meer uren gemaakt dan de meeste anderen bij elkaar. Hij had het verdiend. En hij was niet van plan het nu tussen zijn vingers te laten wegglijpen, omdat de rest van zijn leven het afgelopen jaar een beetje uit koers was geraakt.

Partner worden maakte deel uit van het plan. Een hond in huis nemen. Partner worden. De ware vinden. Trouwen. Kinderen krijgen. Vijf eenvoudige stappen. Maar misschien werd het tijd om de volgorde om te gooien. Misschien moest hij meteen weer aan het daten slaan. Een lief meisje zoeken dat hij kon meenemen naar een paar benefietevenementen van het bedrijf om de senior partners te laten zien dat zijn leven in balans was, dat hij een teamspeler was.

Toen hij het plan aanvankelijk bedacht, had hij zich voorgenomen om meteen weer te gaan daten. Maar in januari had hij het zo druk gekregen dat zijn goede voornemens erbij waren ingeschoten. Maar nu... nu was daten een verantwoordelijkheid geworden en Connor Wyeth verzuimde zijn verantwoordelijkheden nooit.

Max ging zitten en leunde met zijn lijf tegen Connors stoel,

zodat deze zich met zijn voeten schrap moest zetten tegen de vloer om niet weg te rollen.

Hij zocht de App Store op zijn mobieltje, scrolde erdoorheen en downloadde verschillende datingapps. Er was werk aan de winkel.

En vanavond zou hij met Max naar de gehoorzaamheidstraining gaan en bedenken hoe hij kon voorkomen dat de hond zijn hele huis verwoestte.

Het was fijn om een plan te hebben.

2

Deenie Mitchell was op haar best als ze moest improviseren. Dat was een van de redenen dat haar prinsessenfeesten voor kinderen zo succesvol waren: ze zat nooit vast aan een vooropgezet plan en was altijd in staat om zich impulsief aan te passen.

Dus toen ze drie kwartier voordat de maandagavondtraining bij Furry Friends zou beginnen de boerderij binnenging en Ally in paniek aantrof, omdat de trainer uit Burlington voedselvergiftiging bleek te hebben en niet zou komen, deed Deenie wat ze altijd deed. Ze paste zich aan de omstandigheden aan.

‘Ik zal de les moeten afzeggen,’ jammerde Ally. Ze had haar telefoon in haar hand en tuurde naar het onheilspellende bericht over voedselvergiftiging.

‘Welnee, nergens voor nodig.’ Deenie nam Ally haar mobieltje af, klapte de gebaksdoos open die ze na een bezoekje aan haar tante mee naar huis had genomen en duwde haar vriendin een decadent stukje luchtig bladerdeeg met frambozenroom in de hand. ‘Hier, eet op. Magda’s baksels lossen alle problemen op.’

‘Ik zou niet weten hoe,’ protesteerde Ally. ‘Over minder dan een uur heb ik hier zes betalende klanten en geen ervaren trainer. We hebben hun elke week een gediplomeerde professional toegezegd.’ Ze nam een hap van het gebakje en kreunde, maar het

was onduidelijk of dit van genot was vanwege Magda's zondige vaardigheden of uit vrees dat ze een van de lessen uit het testprogramma moest annuleren. Het programma was ontwikkeld om Furry Friends Animal Rescue nieuw leven in te blazen en om te bouwen tot een waar huisdierenmekka met een uitgebreid dienstenpakket.

Deenie leidde Ally naar een kruk en liet haar doelbewust met haar rug naar de ramen plaatsnemen. De ramen keken over de met grind bedekte oprit uit op de schuur waarin Furry Friends was gehuisvest. Ally's grootouders hadden tientallen jaren in de boerderij gewoond en de hondenopvang gerund, maar ze waren inmiddels met pensioen en hadden het bedrijf aan Ally overgedragen. Het bestaan van de opvang had jarenlang aan een zijden draadje gehangen en was afhankelijk geweest van gemeentelijke subsidies, maar Ally had een plan bedacht om Furry Friends zelfvoorzienend te maken en Deenie was nog geen week geleden bij haar ingetrokken om haar daarbij te helpen.

Ze moesten nog naam maken als dé plek voor alle aan honden relateerde zaken, dus de timing van het verlies van hun trainer was verre van ideaal. Maar het was niet rampzalig.

'Focus je liever op de positieve kanten. Een van de betalende klanten is Ben, die zo smoorverliefd op je is dat hij waarschijnlijk niet eens in de gaten heeft dat er geen trainer is,' zei Deenie geruststellend. 'Een andere klant is Elinor, die net zo lief Skinnygirl Margarita's met ons drinkt. En de derde is Connor, die niet eens de moeite neemt om met Maximus naar de les te komen.'

Nu vond Deenie het helemaal niet erg dat Connor Wyeth de laatste tijd niet voor de lessen was komen opdagen. Ze ergerde zich al vanaf hun eerste kennismaking mateloos aan die man.

Hij was vreselijk star. Hij straalde de conservatieve afkeuring uit van alle mensen die op haar neerkeken vanwege haar roze haar en onconventionele levensstijl, en zette haar verdedigingsmechanisme op scherp. Als het aankwam op vechten of vluchten, werd het wat haar betreft met Connor absoluut het eerste.

Toen ze opmerkte dat Maximus een veel te overweldigende hond voor hem was, was het echt niet haar bedoeling geweest om hem op te juttten om de wolfshond te adopteren. Ze was simpelweg niet in staat om hem ook maar één verbaal gevecht te laten winnen.

Ze had gemerkt dat ze sindsdien altijd bits tegen hem was wanneer ze gedwongen in elkaars gezelschap vertoefden, iets wat helaas vrij vaak het geval was nu Ben en Ally een relatie hadden.

‘Het is een voorteken.’

Deenie verjoeg Connor Wyeth uit haar gedachten en concentreerde zich weer op Ally. ‘Het is helemaal geen voorteken. We kunnen dit heus wel. We maken van deze les gewoon een bonusles, een oefensessie. Ik doe de training vanavond wel.’

Er doemde een hoopvolle blik op in Ally’s ogen. ‘Echt?’

‘Tuurlijk. Daarom ben ik hier toch? Om je te helpen met de opvang? Hoe moeilijk kan het nou zijn?’

Deenie volgde de lessen zelf met een kleine spaniël die Dolce heette, zodat de hond kon worden geadopteerd zodra haar pups waren gespeend en ze zelf was gesteriliseerd. Het zou trouwens een klein wonder zijn als Ally’s oma het lieve beestje niet zelf in huis nam, want Rita Gilmore was de laatste tijd niet bij het dier weg te slaan.

‘Ik ben natuurlijk niet gediplomeerd,’ ging ze verder, ‘maar als we uitleggen dat de trainer voedselvergiftiging heeft opgelopen en we de klanten op een later tijdstip een inhaalles aanbieden, zullen ze vast niet klagen.’

‘Ze zullen het juist super vinden. Iedereen weet dat jij hier de hondenfluisteraar bent. Dat is zelfs nog beter dan een andere trainer laten komen.’

Deenie hief een hand op. ‘Nou niet al te enthousiast worden, hè? Ik ben slechts een tijdelijke oplossing voor aan voedselvergiftiging gerelateerde noodgevallen.’

‘We weten allebei dat dát niet waar is. Ik weet echt niet hoe ik dit zonder jou had moeten doen.’